

คำวินิจฉัยของ นายปรีชา เถลิมวณิชย์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๕ - ๒๒/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ศาลจังหวัดปทุมธานี ศาลแขวงดุสิต และศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ส่งคำร้องของจำเลย ซึ่งเป็นผู้ร้องรวมสี่คำร้อง เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และ มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่ ดังนี้

คำร้องที่หนึ่ง ศาลจังหวัดปทุมธานี ส่งคำร้องของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๖๖๒/๒๕๕๓ ระหว่าง กองทุนรวมโกลบอลไทย พร็อพเพอร์ตี้ โจทก์ นายอนุภาพ สัตยประกอบ ที่ ๑ นายทวิศักดิ์ เจริญภัทรารุณี ที่ ๒ จำเลย โดยจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

คำร้องที่สอง ศาลแขวงดุสิต ส่งคำร้องของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๗๖๐๐/๒๕๕๓ ระหว่าง บริษัท วี. คอนกลอมเมอเรท จำกัด โจทก์ บริษัท สิทธิรินทร์ จำกัด ที่ ๑ นายกฤษฎาภรณ์ นุตจรัส ที่ ๒ จำเลย โดยจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

คำร้องที่สาม ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำร้องของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๕๒๒๗/๒๕๕๓ ระหว่าง กองทุนรวมโกลบอลไทย หรือเพอร์ดี โจทก์ นายกฤษฎาภรณ์ นุตจรัส จำเลย โดยจำเลยเป็นผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ตี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

คำร้องที่สี่ ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำร้องของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๐๓๐๖/๒๕๕๓ ระหว่าง กองทุนรวมไทยริสตรัคเจอร์ โจทก์ บริษัท บางกอกอินเตอร์เนชั่นแนล สपोर्ट จำกัด ที่ ๑ บริษัท วาณิชสยาม จำกัด ที่ ๒ บริษัท ปัญญาศึกษู่อสร้าง จำกัด ที่ ๓ จำเลย โดยจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เป็นผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

คำร้องทั้งสี่คำร้อง ที่ศาลจังหวัดปทุมธานี ศาลแขวงดุสิต และศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยมีข้อเท็จจริงตามคำฟ้องของโจทก์ทำนองเดียวกันว่า โจทก์เป็นผู้ซื้อสินทรัพย์สินเชื่อธุรกิจรวมทั้งสิทธิเรียกร้องของบริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ถูกสั่งระงับการดำเนินการตามคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เดิมของจำเลยผู้ร้อง จากองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการขายสินทรัพย์เพื่อการชำระบัญชีของบริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่อมาโจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวการรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินของจำเลยผู้ร้องจากบริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าว และทวงถามไปยังจำเลยผู้ร้องให้ชำระหนี้ภายในกำหนดครบกำหนดแล้วจำเลยผู้ร้องไม่ชำระหนี้ โจทก์จึงฟ้องให้จำเลยผู้ร้องชำระหนี้

ผู้ร้องตามคำร้องที่หนึ่ง คำร้องที่สอง และคำร้องที่สาม ได้ให้การโต้แย้งและขอให้ศาลส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย สรุปว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่โจทก์อ้างว่าโจทก์มีอำนาจรับโอนสิทธิและหนี้สินต่างๆ จากบริษัทเงินทุน หรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เดิมของจำเลย มาฟ้องจำเลยเรียกร้องให้ชำระหนี้แก่โจทก์เป็นกฎหมายที่ขัดหรือแย้ง

ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่าการออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลจะต้องเป็นไปเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น แต่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่เดิมและเจ้าหน้าที่ผู้ซื้อสินทรัพย์ เช่น โจทก์สามารถดำเนินการรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ต่างๆ ได้โดยไม่ต้องดำเนินการใดๆ ตามขั้นตอนของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมีอยู่เดิมอันเป็นธรรมต่อลูกหนี้และผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด จึงเป็นการลดทอนสิทธิของลูกหนี้และผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายอื่นอย่างชัดเจน ทั้งที่ความเป็นจริง ผู้รับโอนสิทธิ สามารถใช้วิธีการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเพื่อดำเนินการอย่างเป็นขั้นเป็นตอนได้อยู่แล้ว ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับแต่อย่างใด พระราชกำหนดที่โจทก์อ้างใช้สิทธิทั้งสองฉบับจึงขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ คือ เป็นการออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพโดยไม่จำเป็นและมีได้เป็นไปเท่าที่จำเป็น ซึ่งรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้

ผู้ร้องตามคำร้องที่สี่ ได้ให้การโต้แย้งและขอให้ศาลส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยสรุปได้ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งโจทก์อ้างว่า เป็นบทกฎหมายที่โจทก์อ้างว่าให้อำนาจโจทก์รับโอนสิทธิและหนี้สินต่างๆ จากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เดิม มาฟ้องจำเลยในคดีนี้ นั้น เป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน เนื่องจากเป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิเสรีภาพในเคหสถานสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพซึ่งเป็นสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยที่กำหนดไว้ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ว่า การออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวนั้น จะต้องเป็นไปเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น แต่ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ระบุว่า ในกรณีที่มีการโอนทรัพย์สินที่ได้ขายตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ทวิ แล้ว สิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตไม่เสียไปถึงแม้ภายหลังจะพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินนั้นมีเจ้าของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ นอกจากนี้

ห้ามมิให้ลูกหนี้หรือบุคคลใดขอหักกลบลบหนี้ที่มีอยู่กับบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการกับทรัพย์สินที่ขายนั้น อีกทั้ง ผู้ซื้อทรัพย์สินมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามวิธีการและตามอัตราในสัญญาเดิม ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามบทบัญญัติของพระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่อ้างข้างต้นนั้น เป็นกรณีที่ทำให้สิทธิแก่ผู้รับซื้อหนี้สินของสถาบันการเงินที่ถูกระงับการดำเนินกิจการโดยสะดวกทุกประการ แต่กลับเป็นกรณีที่ตัดสิทธิตามกฎหมายที่มีอยู่เดิมของลูกหนี้ และผู้มีส่วนได้เสียอื่นที่สุจริตอย่างชัดเจน พระราชกำหนดที่โจทก์อ้างใช้สิทธิทั้งสองฉบับจึงขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง กล่าวคือเป็นการตรากฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพโดยไม่จำเป็น และมีได้เป็นไปเท่าที่จำเป็นซึ่งรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้ ผู้ร้องจึงขอคัดค้านว่า พระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่โจทก์อ้างในคำฟ้องนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ใช้บังคับมิได้ตามมาตรา ๖

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เห็นว่า คำร้องทั้งสองคำร้อง มีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเป็นอย่างเดียวกัน จึงให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกัน

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว วินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูปสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูปสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง โดยมติเอกฉันท์

ผู้ทำคำวินิจฉัย จึงทำคำวินิจฉัยส่วนตนดังต่อไปนี้

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

เห็นว่า คดีตามคำร้องของผู้ร้องทั้งสองเป็นเรื่องโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้อง (หนี้เงินกู้ยืมตามสัญญากู้ยืมเงิน) ที่ผู้ร้องทั้งสองมีต่อบริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ถูกกระทรวงการคลังสั่งระงับการดำเนินกิจการ และตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดให้มีองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงินซึ่งเป็นนิติบุคคลมีอำนาจหน้าที่รับโอนหนี้สินและทรัพย์สิน (รวมทั้งสิทธิเรียกร้องต่าง ๆ) ของบริษัทที่ถูกสั่งระงับการดำเนินกิจการมาจำหน่ายเพื่อนำเงินมาเฉลี่ยใช้หนี้

แก่เจ้าหน้าที่ของบริษัทเหล่านั้น โจทก์ทั้งสองได้บรรยายฟ้องว่าโจทก์ได้ซื้อสิทธิเรียกร้องของบริษัทที่มีต่อจำเลยผู้ร้องมาบริหารจัดการ โจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ดังกล่าวแก่โจทก์แล้ว จำเลยทั้งสองก็ฟ้องเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องขอให้บังคับจำเลย จำเลยทั้งสองก็ร้องให้การปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์

เห็นว่า กฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีตามคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองคดีนั้น คือ กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมสัญญา โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสองคดีนี้เป็นหนี้โจทก์ตามฟ้องหรือไม่ และจำเลยผิดนัดผิดสัญญาไม่ชำระหนี้แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยตามฟ้องหรือไม่

มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตริ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงินทั้งสองฉบับที่จำเลยทั้งสองอ้างว่า เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ใช้บังคับไม่ได้ตามมาตรา ๖ เป็นเรื่องอื่นๆ ไม่เกี่ยวกับนิติกรรมสัญญาที่จำเลยทั้งสองคดีเป็นหนี้โจทก์ กล่าวคือ

มาตรา ๒๗ เป็นเรื่องที่มีบัญญัติว่าการโอนสิทธิเรียกร้องของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ (บริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ) ไปยังสถาบันการเงินอื่น ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖

มาตรา ๓๐ ทวิ เป็นบทบัญญัติกำหนดรายละเอียดในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ

มาตรา ๓๐ ตริ เป็นบทบัญญัติเพื่อกู้มครองสิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตที่มีการโอนทรัพย์สินที่ขายไปตามวิธีการที่กำหนดในมาตรา ๓๐ ทวิ ไม่ต้องเสียไป

จึงเห็นได้ว่า มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ตามคำโต้แย้งของผู้ร้องทั้งสองคดีมีกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีตามคำฟ้องของโจทก์แต่ผู้ทำคำวินิจฉัยเป็นฝ่ายเสียงส่วนน้อยในการลงมติในปัญหานี้ จึงต้องวินิจฉัยต่อไปว่ากรณีตามคำร้องของผู้ร้องทั้งสองคดีต้องด้วยเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

เห็นว่า ผู้ร้องตามคำร้องทั้งสองคดี ได้ระบุมตราของพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๑ ที่ได้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง อีกทั้งมาตราดังกล่าวของพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๑ ที่ผู้ร้องกล่าวอ้างก็เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี (ตามความเห็นของเสียงข้างมาก) และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรานั้นๆ กรณีจึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญจึงรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

คดีมีปัญหาตามคำร้องทั้งสี่ที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

เห็นว่า ในการประกาศใช้พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ (ฉบับแรก) รัฐบาลได้ประกาศเหตุผลในการประกาศใช้ไว้ในหมายเหตุท้ายพระราชกำหนดว่า “เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ โดยที่มีความจำเป็นจะต้องแก้ไขปัญหาระบบสถาบันการเงินและฟื้นฟูสถานะการดำเนินการของสถาบันการเงินบางแห่งที่ประสบปัญหา ไม่สามารถดำเนินกิจการไปได้ตามปกติ และคุ้มครองผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงินเพื่อเรียกความเชื่อมั่นในระบบสถาบันการเงิน กลับคืนมา สมควรกำหนดมาตรการในลักษณะของการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบตามแนวทางสากล และจัดตั้งองค์การของรัฐขึ้นเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินมาตรการดังกล่าว เพื่อแก้ไขฟื้นฟูสถานะของสถาบันการเงิน ตลอดจนช่วยเหลือผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่สุจริตของสถาบันการเงิน และโดยที่เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้”

ส่วนเหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กล่าวในหมายเหตุท้ายพระราชกำหนดว่า “เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ โดยที่ในขณะนี้มีความจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจของประเทศอย่างรวดเร็ว และจำเป็นต้องเร่งรัดให้มีการระดมเงินทุนเพื่อเสริมสร้างสภาพคล่องให้เกิดการหมุนเวียนทางการเงินในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยการปฏิรูประบบสถาบันการเงินขึ้นเพื่อดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูฐานะของสถาบันการเงินที่ถูกระงับการดำเนินการ โดยให้สถาบันการเงินเหล่านั้นจัดทำแผนเพื่อแก้ไขฟื้นฟูฐานะในการดำเนินการให้มั่นคงต่อไป และสำหรับสถาบันการเงินที่ไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ให้องค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงินเข้าควบคุมเพื่อชำระบัญชีต่อไป ซึ่งในการชำระบัญชีจำเป็นต้องขายทรัพย์สินของสถาบันการเงินนั้น ฉะนั้น เพื่อมิให้เป็นอุปสรรคในการดำเนินการจำเป็นต้องมีมาตรการเป็นพิเศษผ่อนคลายจากกรณีปกติทั่วไปให้องค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงินสามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายให้แล้วเสร็จได้โดยเร็ว เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นแก่ผู้ซื้อทรัพย์สินอันเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจซึ่งหากมาตรการดังกล่าวไม่อาจกระทำได้โดยเร็วจะส่งผลกระทบต่อแผนระดมเงินทุนเพื่อเสริมสร้างสภาพคล่องทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม และโดยที่เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้”

ตามเหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าว แสดงว่า ในขณะที่มีการประกาศใช้พระราชกำหนดทั้งสองฉบับ ระบบสถาบันการเงินของประเทศไทยมีปัญหาเกี่ยวกับการขาดสภาพคล่องทางการเงิน จำเป็นต้องแก้ไขและฟื้นฟูสถานะการดำเนินการของสถาบันการเงินให้ดำเนินการได้ตามปกติเพื่อความมั่นคงและความเชื่อมั่นของสถาบันการเงินมิให้ล้มเหลวทั้งระบบ ด้วยการช่วยเหลือผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่สุจริตของสถาบันการเงิน มาตรการต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในพระราชกำหนดทั้งสองฉบับจึงเป็นมาตรการที่กำหนดขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวโดยมาตรการดังกล่าวจะมีส่วนเกี่ยวข้องและกระทบกระเทือนแต่เฉพาะผู้ฝากเงิน เจ้าหน้าที่และลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่กระทรวงการคลังสั่งระงับการดำเนินกิจการเท่านั้น ดังนั้น พระราชกำหนดทั้งสองฉบับจึงเป็นกฎหมายเฉพาะที่ตราขึ้นเพื่อใช้ในกรณีที่มีเหตุตามพระราชกำหนดเพื่อรักษาความมั่นคงทางการเงินของประเทศไทยโดยรวม โดยกำหนดให้มีองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) เป็นผู้ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชกำหนดดังกล่าวข้างต้น

ปรากฏตามคำร้องทั้งสี่คำร้องนี้ว่าจำเลยผู้ยื่นคำร้อง เป็นลูกหนี้เงินกู้ยืมของบริษัทหรือสถาบันการเงินที่กระทรวงการคลังสั่งระงับการดำเนินกิจการ โดย ปรส. ไว้กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่ถูกสั่งระงับการดำเนินกิจการทั้ง ๕๖ แห่ง ดังต่อไปนี้

๑. ลูกหนี้ของบริษัทเงินทุน ทั้ง ๕๖ แห่ง ยังมีภาระผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามสัญญาการกู้ยืมที่กระทำไว้กับบริษัทเงินทุนนั้น จนกว่าจะได้ผ่อนชำระครบถ้วนตามสัญญานั้นๆ แล้ว และเมื่อลูกหนี้ได้ชำระหนี้ครบถ้วนแล้ว สามารถไถ่ถอนหลักประกันที่วางไว้เป็นประกันตามสัญญาการกู้ยืมได้ตามปกติ

๒. สัญญาเงินกู้ของลูกหนี้บริษัทเงินทุนเป็นทรัพย์สินประเภทหนึ่งที่จะต้องถูกจำหน่ายออกไปเพื่อนำเงินมาเฉลี่ยให้แก่เจ้าหน้าที่ของบริษัทเงินทุนนั้น ดังนั้นการนำหนี้ของลูกหนี้ออกจำหน่าย จึงเป็นเพียงการโอนสิทธิการเป็นเจ้าหนี้ จากบริษัทเงินทุนไปยังเจ้าหนี้รายใหม่เท่านั้น มิใช่เป็นการขายทรัพย์สินหรือหลักประกันของลูกหนี้มาชำระหนี้ที่ลูกหนี้อยู่กับบริษัทเงินทุนนั้น

๓. บริษัทเงินทุนทั้ง ๕๖ แห่ง ปรส. ได้แต่งตั้งประธานกรรมการตามมาตรา ๓๐ และแต่งตั้งผู้จัดการเฉพาะกิจเข้าดำเนินงานแทนผู้บริหารชุดเดิมของบริษัทเงินทุนนั้น โดยบริษัทเงินทุนดังกล่าวยังสามารถดำเนินงานได้ตามแนวทางที่ ปรส. กำหนดขึ้น

๔. ลูกหนี้ของบริษัทเงินทุนทั้ง ๕๖ แห่ง ยังคงสามารถติดต่อกับบริษัทเงินทุนนั้นๆ ได้โดยตรงที่บริษัทเงินทุนนั้นๆ ตามที่เคยติดต่อยู่เดิม หรือจะติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ที่ ปรส. ณ สำนักงาน ชั้น ๑๒ อาคารสินธร ๓ ลุมพินี ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐ โทร. ๒๖๓-๓๓๔๕-๖ ต่อ ๑๑๗-๑๒๑

(คัดจากหนังสือรวบรวมคำชี้แจงข้อเท็จจริงการดำเนินงานขององค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓)

ตามแนวทางปฏิบัติในข้อ ๑ และข้อ ๒ จะเห็นได้ว่า ปรส. ได้วางหลักเกณฑ์อันเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่กระทรวงการคลังสั่งระงับการดำเนินกิจการไว้ว่า ลูกหนี้ของบริษัทเงินทุนทั้งห้าสิบหกแห่งยังมีภาระผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามสัญญากู้ยืมเงินที่ทำไว้กับบริษัทเงินทุนนั้น จนกว่าจะได้ชำระครบถ้วนตามสัญญานั้นๆ แล้ว และถือว่าสัญญากู้ยืมเงินของลูกหนี้เป็นสินทรัพย์อย่างหนึ่งที่ต้องถูกจำหน่ายออกไปเพื่อนำเงินมาเฉลี่ยให้แก่เจ้าหนี้ของบริษัทเงินทุนนั้น การดำเนินการนำหนี้ของลูกหนี้ออกจำหน่ายจึงเป็นเพียงการโอนสิทธิการเป็นเจ้าหนี้จากบริษัทเงินทุนไปยังเจ้าหนี้รายใหม่เท่านั้น

หลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นเป็นการยืนยันข้อผูกพันของลูกหนี้ที่ได้ทำนิติกรรมสัญญาการกู้ยืมเงินกับบริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่กระทรวงการคลังสั่งระงับการดำเนินกิจการตามหลักทั่วไปในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เรื่องความระงับหนี้ ตามมาตรา ๓๑๔ ถึงมาตรา ๓๓๕ กล่าวคือ เมื่อลูกหนี้ได้ก่อหนี้ขึ้นโดยนิติกรรมสัญญา หนี้จะระงับสิ้นไปได้ด้วยการชำระหนี้ให้ถูกต้องตามกฎหมาย กรณีตามคำร้องของจำเลยผู้ร้องซึ่งเป็นลูกหนี้ของบริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ของจำเลยผู้ร้องจะระงับสิ้นไปได้ก็ด้วยการชำระหนี้ตามสัญญาแก่บริษัทจนครบถ้วน ตามแนวทางปฏิบัติของลูกหนี้ในข้อ ๑

ที่จำเลยทั้งสี่คำร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งโจทก์อ้างว่า เป็นบทกฎหมายที่ให้อำนาจโจทก์รับโอนสิทธิและหนี้สินต่างๆ จากบริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เดิมมาฟ้องจำเลยในคดีนี้ นั้น เป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน เนื่องจากเป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพซึ่งเป็นสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยที่กำหนดไว้ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า การออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวนั้น จะต้องเป็นไปเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น แต่ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง

และพาณิชย์ และมาตรา ๓๐ ตี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูปสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ระบุว่า ในกรณีที่มีการโอนทรัพย์สินที่ขายได้ตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ทวิ แล้ว สิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตไม่เสียไปถึงแม้ภายหลังจะพิสูจน์ได้ว่า ทรัพย์สินนั้นมีชื่อของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ นอกจากนี้ ห้ามมิให้ลูกหนี้ หรือบุคคลใดขอหักกลบลบหนี้ที่มีอยู่กับบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการกับทรัพย์สินที่ขายนั้น อีกทั้ง ผู้ซื้อทรัพย์สินมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามวิธีการและตามอัตราในสัญญาเดิม ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามบทบัญญัติของพระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่อ้างข้างต้นนั้น เป็นกรณีให้สิทธิแก่ผู้รับซื้อหนี้สินของสถาบันการเงิน ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการโดยสะดวกทุกประการ แต่กลับเป็นกรณีที่ตัดสิทธิตามกฎหมายที่มีอยู่เดิม ของลูกหนี้ และผู้มีส่วนได้เสียอื่นที่สุจริตอย่างชัดเจน พระราชกำหนดที่โจทก์อ้างใช้สิทธิทั้งสองฉบับ จึงขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ เป็นการตรากฎหมาย เพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพโดยไม่จำเป็น และไม่ได้เป็นไปเท่าที่จำเป็นซึ่งรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้ ผู้ร้องจึงขอ คัดค้านว่า พระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่โจทก์อ้างในคำฟ้องนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง จึงใช้บังคับมิได้

พิจารณาแล้ว เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๗ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้บัญญัติว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนิน กิจการไปยังสถาบันการเงินอื่น ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ ที่จะยกข้อต่อสู้ ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

บทบัญญัติมาตรานี้ เป็นเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ของบริษัทที่กระทรวงการคลังสั่งระงับ การดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่น เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูฐานะของบริษัท ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามอำนาจหน้าที่ขององค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๗ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบัน การเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์แก่การฟื้นฟูฐานะของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนิน กิจการ คณะกรรมการองค์การมีอำนาจสั่ง..... หรือสั่งให้โอนสิทธิตามสัญญาและหลักประกัน หรือโอน ทรัพย์สิน หรือสั่งการใดๆ ที่เกี่ยวข้องในการแก้ไขฟื้นฟูฐานะ โดยจะกำหนดระยะเวลาดำเนินและ กำหนดเงื่อนไขใดๆ ด้วยก็ได้ ทั้งนี้ให้ถือว่าคำสั่งของคณะกรรมการองค์การดังกล่าวเป็นมติที่ประชุม ผู้ถือหุ้น.....” อำนาจสั่งการของคณะกรรมการองค์การตามมาตรา ๒๗ ที่สั่งให้มีการโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้

ของบริษัทที่กระทรวงการคลังสั่งระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่นตามมาตรา ๒๗ ดังกล่าว จึงเป็นอำนาจสั่งการตามอำนาจหน้าที่ที่พระราชกำหนดกำหนดไว้ ซึ่งสิทธิเรียกร้องดังกล่าวย่อมโอนไป โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมาย มิได้โอนไปโดยอาศัยเจตนาของผู้โอนและผู้รับโอน ดังนั้น การโอนสิทธิ เรียกร้อง ตามมาตรา ๒๗ จึงไม่ต้องได้รับความยินยอมจากลูกหนี้ดังที่มาตรา ๒๗ ได้บัญญัติว่า “...ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้...”

ส่วนการโอนสิทธิเรียกร้อง ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็น การโอนตามกฎหมายเอกชนโดยเป็นข้อตกลงซึ่งเจ้าหนี้ยอมโอนหนี้หรือสิทธิเรียกร้อง ซึ่งมีอยู่เหนือ ลูกหนี้ให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่า ผู้รับโอนเข้ามาเป็นเจ้าหนี้แทน และจะเห็นได้ว่ามีลักษณะใกล้เคียง กันมากกับการรับช่วงสิทธิ เพราะการรับช่วงสิทธินั้น เกิดขึ้นโดยอำนาจของกฎหมายเท่านั้น จะเกิดขึ้น โดยสัญญาหรือนิติกรรมไม่ได้ ส่วนการโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น เกิดขึ้นโดยสัญญาหรือนิติกรรมเท่านั้น

ลักษณะทั่วไปของการโอนสิทธิเรียกร้อง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

การโอนสิทธิเรียกร้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเจ้าหนี้ คือ เจ้าหนี้ตกลงโอนสิทธิเรียกร้องหรือเรียก อีกอย่างหนึ่งว่าหนี้ ให้บุคคลภายนอกเข้ามาเป็นเจ้าหนี้แทน โดยมีหลักเกณฑ์ ๓ ประการ ดังนี้

ก. หนี้นั้นมีบุคคลสองฝ่าย คือ เจ้าหนี้กับลูกหนี้ เกี่ยวกับตัวลูกหนี้นั้น เขาจะโอนหนี้ คือ ให้บุคคลภายนอกมาเป็นลูกหนี้แทนตน จะได้หรือไม่ ปรากฏว่า ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม่ได้ระบุถึงการโอนสิทธิเรียกร้องทางด้านลูกหนี้ไว้ ดังนั้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลูกหนี้ จะตกลงโอนหนี้ซึ่งตนเป็นลูกหนี้ให้บุคคลภายนอกไม่ได้ นอกจากว่าตัวเจ้าหนี้ได้ยินยอมด้วย ซึ่งการโอน สิทธิเรียกร้องที่เจ้าหนี้โอนนั้น ไม่มีหลักเกณฑ์ว่าลูกหนี้จะต้องยินยอมด้วยแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะ ได้กล่าวแล้วว่าในหนี้ทุกรายจะต้องมีตัวลูกหนี้โดยเฉพาะเจาะจงว่าเป็นใคร ส่วนตัวเจ้าหนี้นั้นอาจจะ ไม่ปรากฏโดยเฉพาะเจาะจงว่าเป็นใครก็ได้

ข. สิทธิเรียกร้องที่คู่กรณีได้แสดงเจตนาห้ามโอนกัน ความข้อนี้ปรากฏในวรรค ๒ แห่งมาตรา ๓๐๓ ดังนี้

“ความที่กล่าวมานี้ย่อมไม่ใช้บังคับ หากคู่กรณีได้แสดงเจตนาเป็นอย่างอื่น การแสดงเจตนา เช่นว่านี้ท่านห้ามมิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกผู้กระทำการโดยสุจริต”

ทั้งนี้เพราะกฎหมายถือหลักตามที่คู่กรณีตกลงกันไว้ เช่น ก. กู้เงิน ข. ไป ๑๐๐,๐๐๐ บาท และได้เจตนาระหว่างกันเองว่า ข. จะโอนสิทธิเรียกร้องนี้ให้ผู้อื่นไม่ได้ดังนี้ ข. ย่อมโอนสิทธิเรียกร้อง

ไม่ได้ แม้จะโอนไป เช่น ข. โอนสิทธิเรียกร้องไปยัง ค. ค. ก็ไม่มีสิทธิเรียกร้องนี้ นอกจากว่า ข. โอนสิทธิเรียกร้องให้ ค. ไป โดย ค. รับโอนโดยสุจริตไม่ว่าจะมีการตกลงห้ามโอนกันไว้ ดังนี้ ค. ย่อมมีสิทธิเรียกร้องให้ ก. ใช้จ่ายเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท นี้ได้

ค. สิทธิเรียกร้องที่โอนกันไม่ได้ เพราะศาลสั่งยึดไม่ได้ ความข้อนี้ปรากฏในมาตรา ๓๐๔ ดังนี้ “สิทธิเรียกร้องเช่นใด ตามกฎหมายศาลจะสั่งยึดไม่ได้ สิทธิเรียกร้องเช่นนั้น ท่านว่าจะโอนกันหาได้ไม่”

ทั้งนี้ อาจอธิบายได้ว่า มีหนี้หรือสิทธิเรียกร้องบางชนิด ซึ่งกฎหมายต้องการให้ถึงมือเจ้าหนี้ผู้เดียว เพราะเป็นหนี้ที่จำเป็นเพื่อการดำรงชีพของเจ้าหนี้ กฎหมายจึงบัญญัติว่าศาลจะสั่งยึดไม่ได้ เช่น สิทธิที่จะได้เงินเดือน บำนาญ บำเหน็จ และเบี้ยหวัดของข้าราชการ ฯลฯ ดังระบุไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๖ หรือสิทธิที่จะได้ค่าอุปการะเลี้ยงดูตามมาตรา ๑๕๕๘ เป็นต้น

หนี้หรือสิทธิเรียกร้องดังกล่าวนี้ศาลจึงสั่งยึดไม่ได้ เพราะจะทำให้ไม่ถึงมือเจ้าหนี้และเพราะเหตุนี้มาตรา ๓๐๔ จึงห้ามมิให้มีการโอนสิทธิเรียกร้องนี้ได้ ทั้งนี้ โดยสาเหตุอันเดียวกัน

การโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นการโอนโดยสัญญาหรือนิติกรรม กฎหมายจึงกำหนดแบบของการโอนสิทธิเรียกร้องไว้

ในหมวด ๔ ว่าด้วยการโอนสิทธิเรียกร้องในลักษณะ ๑ แห่งบรรพ ๒ ได้ระบุแบบการโอนสิทธิเรียกร้องไว้ ๒ แบบ คือ

(๑) การโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้อันพึงต้องชำระแก่เจ้าหนี้คนหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง และ

(๒) การโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้อันพึงต้องชำระตามเขาสั่ง โดยหนี้ันั้นต้องมีตราสาร

แต่เห็นว่าการโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้อันพึงต้องชำระแก่เจ้าหนี้คนหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจงนั้น อาจถือได้ว่าเป็นหลักทั่วไป ส่วนการโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้อันพึงต้องชำระตามเขาสั่งนั้น เป็นหลักใช้บังคับแก่หนี้ันั้นมีหลักฐานที่เรียกว่าตราสาร

(๑) แบบการโอนสิทธิเรียกร้อง อันเป็นหลักทั่วไป ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๖ ดังนี้

“การโอนหนี้อันพึงต้องชำระแก่เจ้าหนี้คนหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจงนั้น ถ้าไม่ทำเป็นหนังสือท่านว่าไม่สมบูรณ์ อนึ่ง การโอนหนี้ันั้น ท่านว่าจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกได้แต่เมื่อได้บอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ หรือลูกหนี้จะได้ยินยอมด้วยในการโอนนั้น คำบอกกล่าวหรือความยินยอม เช่นว่านี้ท่านว่าต้องทำเป็นหนังสือ

ถ้าลูกหนี้ทำให้พอใจผู้โอนด้วยการใช้เงิน หรือด้วยประการอื่นเสียแต่ก่อนได้รับบอกกล่าวหรือก่อนได้ตกลงให้โอนไซ้ ลูกหนี้ันั้นก็เป็นอันหลุดพ้นจากหนี้”

หนี้หรือสิทธิเรียกร้องทั้งหลายนั้นจะต้องมีลูกหนี้โดยเฉพาะเจาะจงว่าเป็นใคร ส่วนตัวเจ้าหนี้นั้นอาจปรากฏโดยเฉพาะเจาะจงว่าเป็นใครก็ได้แต่อาจไม่ปรากฏว่าเป็นใครโดยเฉพาะเจาะจงก็ได้

ดังนั้น มาตรา ๓๐๖ จึงบัญญัติว่าหากเจ้าหนี้ในสิทธิเรียกร้อง ปรากฏว่าเป็นใคร คือเป็นเจ้าหนี้โดยเฉพาะเจาะจงแล้ว การโอนสิทธิเรียกร้องต้องทำเป็นหนังสือ หากไม่ได้ทำเป็นหนังสือแล้ว มาตรา ๓๐๖ วรรคหนึ่ง กล่าวว่า การโอนหนี้ไม่สมบูรณ์ คือ ถ้าไม่ทำตามก็จะตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๒

โดยแปลกลับกัน หนี้หรือสิทธิเรียกร้องซึ่งมีเจ้าหนี้แต่ไม่รู้ว่าเป็นใครโดยเฉพาะเจาะจง ดังนั้น การโอนสิทธิเรียกร้องก็ไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือ กล่าวคือ การโอนอาจกระทำโดยวาจาหรืออากัปกิริยาอื่นให้เข้าใจว่ามีการโอนก็ได้ เช่น ก. เป็นผู้ถือสลากกินแบ่งของรัฐบาล ซึ่งถูกรางวัลที่ ๑ หน้าที่กองสลากกินแบ่งของรัฐบาลจะต้องชำระเงิน ไม่เป็นการเฉพาะเจาะจงแก่ผู้ใด ดังนั้น ก. จึงอาจโอนสิทธิเรียกร้องนั้นให้แก่ ข. ได้ โดยเพียงแต่ส่งมอบสลากกินแบ่งนั้นให้แก่ ข. โดยไม่ต้องทำเป็นหนังสือก็ได้

ในกรณีที่มีเจ้าหนี้โดยเฉพาะเจาะจง มาตรา ๓๐๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การโอนสิทธิเรียกร้องต้องทำเป็นหนังสือนั้นหมายถึงการโอนระหว่างเจ้าหนี้กับผู้รับโอนว่าได้มีการโอนสิทธิเรียกร้องกันแล้ว ทั้งนี้โดยทั้งสองฝ่ายต่างยินยอม

แต่เกี่ยวกับลูกหนี้หรือบุคคลภายนอก นั้น มาตรา ๓๐๖ วรรคหนึ่ง กล่าวว่าจะมีผลเป็นการโอนก็ต่อเมื่อเจ้าหนี้เดิมหรือผู้รับโอนบอกกล่าวหรือลูกหนี้ยินยอม ทั้งนี้ต้องทำเป็นหนังสือเช่นกัน แต่การที่เจ้าหนี้บอกกล่าวถึงลูกหนี้และที่ลูกหนี้ยินยอมโดยทำเป็นหนังสือนั้นผลมีตามวรรคสอง แห่งมาตรา ๓๐๖ ว่า ถ้าลูกหนี้ได้ชำระหรือทำความพอใจให้แก่ผู้โอนคือเจ้าหนี้เก่า ก่อนที่จะทราบการโอนสิทธิเรียกร้องแล้ว เมื่อชำระไปแล้วลูกหนี้ก็หลุดพ้นไม่เป็นลูกหนี้ต่อไป

ส่วนการโอนสิทธิเรียกร้องใน (๒) จะไม่บอกกล่าวถึงเพราะมิใช่ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในคดีนี้

ปัญหาต่อไป คือ การโอนสิทธิเรียกร้องมีผลต่อลูกหนี้ ในลักษณะประการใด ซึ่งมาตรา ๓๐๘ บัญญัติดังนี้

“ถ้าลูกหนี้ได้ให้ความยินยอมดังกล่าวมาในมาตรา ๓๐๖ โดยมิได้อิดเอื้อน ท่านว่าจะยกข้อต่อสู้ที่มีต่อผู้โอนขึ้นต่อสู้ผู้รับโอนนั้นหาได้ไม่ แต่ถ้าเพื่อจะระงับหนี้นี้ ลูกหนี้ได้ใช้เงินให้แก่ผู้โอนไปชำระ ลูกหนี้จะเรียกคืนเงินนั้นก็ได้ หรือถ้าเพื่อการเช่นกล่าวมานั้นลูกหนี้รับภาระเป็นหนี้เป็นอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นใหม่ ต่อผู้โอนจะถือเสมือนหนึ่งว่าหนี้นั้นมีได้ก่อนขึ้นเลยก็ได้

ถ้าลูกหนี้เป็นแต่ได้รับคำบอกกล่าวการโอน ท่านว่าลูกหนี้มีข้อต่อสู้ผู้โอนก่อนเวลาที่ได้รับคำบอกกล่าวนั้นฉันใด ก็จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้แก่ผู้รับโอนได้ฉันนั้น ถ้าลูกหนี้มีสิทธิเรียกร้องจากผู้โอน

แต่สิทธินั้นยังไม่ถึงกำหนดในเวลาบอกกล่าวไซ้ ท่านว่าจะเอาสิทธิเรียกร้องนั้นมาหักกลบลบกันก็ได้ หากว่าสิทธินั้นจะได้ถึงกำหนดไม่ช้ากว่าเวลาถึงกำหนดแห่งสิทธิเรียกร้องอันได้ออนไปนั้น”

กล่าวคือ มาตรา ๓๐๘ ได้บัญญัติถึงผลของการโอนสิทธิเรียกร้องต่อลูกหนี้เป็นสองชนิด คือ

ก. กรณีลูกหนี้ให้ความยินยอม และ

ข. กรณีลูกหนี้ได้รับคำบอกกล่าวการโอน

ก. ในกรณีที่ลูกหนี้ยินยอมให้มีการโอนสิทธิเรียกร้อง ซึ่งมาตรา ๓๐๖ ได้กล่าวว่า ต้องทำเป็นหนังสือดังกล่าวถึงไว้ข้างต้นแล้วนั้น มาตรา ๓๐๘ วรรคหนึ่ง กล่าวว่า เป็นคำยินยอมที่ไม่ได้อัดเอื้อน คือ ลูกหนี้มิได้แสดงข้อโต้แย้งอันใด ดังนั้น มาตรา ๓๐๘ วรรคหนึ่ง กล่าวว่า ลูกหนี้จะยกข้อต่อสู้ที่มีต่อผู้โอนหรือเจ้าหนี้เท่านั้น ขึ้นต่อสู้ผู้รับโอนหรือเจ้าหนี้คนใหม่ หาได้ไม่

มาตรา ๓๐๘ วรรคหนึ่ง ยังกล่าวต่อไปว่า ถ้าลูกหนี้ได้ชำระหนี้ให้แก่ผู้โอนไปก่อนลูกหนี้ยอมเรียกคืนจากผู้โอนได้ หรือว่าลูกหนี้ได้ทำการรับภาระใดขึ้นใหม่แทนหนี้เดิม ก็ถือว่า หนี้นั้น มิได้มีภาระนั้น ข้อความดังกล่าวนี้นักกฎหมายเข้าใจ แต่เมื่อมีการโอนสิทธิเรียกร้อง และลูกหนี้ก็ยินยอมให้มีการโอนแล้วก็เข้าใจได้ยากว่า ลูกหนี้จะไปชำระหรือรับภาระต่อเจ้าหนี้เก่าได้อย่างไร

ข. ในกรณีที่ลูกหนี้เป็นแต่รับคำบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องโดยทำเป็นหนังสือตามมาตรา ๓๐๖ ดังได้กล่าวมาแล้ว มาตรา ๓๐๘ วรรคสอง กล่าวว่าลูกหนี้ย่อมมีสิทธิที่จะยกข้อต่อสู้ทุกอย่างอันมีต่อเจ้าหนี้คนก่อน หรือผู้โอนมาใช้ต่อสู้เจ้าหนี้ใหม่ หรือผู้รับโอนได้ ทั้งนี้เพราะกรณีนี้ลูกหนี้ไม่ได้ยินยอมในการโอน ผู้โอนได้เอาคนอื่นเข้ามาแทนตน ลูกหนี้ก็ชอบที่จะปฏิบัติต่อคนใหม่นั้นเหมือนอย่างเจ้าหนี้เก่าของตนได้

อนึ่ง ตอนท้ายแห่งมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง กล่าวว่า ถ้าลูกหนี้มีสิทธิเรียกร้องจากผู้โอนอีกรายหนึ่ง ลูกหนี้จะเอามาหักกลบลบหนี้กับสิทธิเรียกร้องก็ได้ หากว่าสิทธินั้นจะได้ถึงกำหนดไม่ช้ากว่าเวลาถึงกำหนดแห่งสิทธิเรียกร้องอันได้ออนไปนั้น เช่น ก. ให้ ข. ยืมเงิน ๑,๐๐๐ บาท ก. โอนสิทธิเรียกร้องให้ ค. โดย ก. ได้บอกกล่าวการโอนให้ ข. ทราบ ปรากฏว่า ข. ลูกหนี้มีสิทธิที่จะเรียกราคาซื้อขายรถจักรยาน ๑ คัน ราคา ๕๐๐ บาท จาก ก. ผู้โอน แต่สิทธินั้นยังไม่ถึงกำหนดชำระขณะที่มีการโอนสิทธิเรียกร้อง แต่อย่างไรก็ตาม จะถึงกำหนดวันที่ ๑ มกราคม ส่วนสิทธิเรียกร้องที่ ก. ได้ออนไปยัง ค. จะถึงกำหนดเวลาหลังวันที่ ๑ มกราคมนั้นแล้ว ลูกหนี้จะเอาสิทธิเรียกร้องเงิน ๕๐๐ บาท มาหักกลบลบหนี้กับสิทธิเรียกร้องเงิน ๑,๐๐๐ บาท ที่โอนไปนั้นได้ คือ ค. ผู้รับโอนจะเรียกร้องเอาจาก ข. ได้แต่เพียงที่ยังขาดอยู่ ๕๐๐ บาท เท่านั้น

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า หลักการโอนสิทธิเรียกร้องตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ กับหลักการโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐๖ มาตรา ๓๐๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีความแตกต่างกันในแง่ของหลักการ วัตถุประสงค์ของกฎหมาย และแบบของการโอนโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ การโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๒๗ กฎหมายมีวัตถุประสงค์ที่จะแก้ไขฟื้นฟูระบบสถาบันการเงินของประเทศมิให้ล้มเหลวทั้งระบบ ส่วนการโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นเรื่องของเอกชนต่อเอกชนที่จะตกลงโอนกันเพื่อความสมบูรณ์ของข้อตกลงหรือนิติกรรมการโอน กฎหมายจึงต้องกำหนดแบบของนิติกรรมเพื่อให้เกิดผลใช้บังคับกันได้โดยไม่มีข้อโต้แย้ง ส่วนในเรื่องผลของการโอน มาตรา ๒๗ ก็ไม่ได้ตัดสิทธิที่ลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ที่มีต่อผู้โอนขึ้นต่อสู้ผู้รับโอน ตามหลักในมาตรา ๓๐๘ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่ประการใด ดังนั้น มาตรา ๒๗ จึงไม่ใช่บทบัญญัติจำกัดสิทธิและเสรีภาพในทรัพย์สินของลูกหนี้ (หนี้ที่มีการโอนสิทธิเรียกร้อง) ดังข้อกล่าวอ้างของจำเลยผู้ร้อง

การที่จำเลยผู้ร้องอ้างว่าต้องถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพในทางทรัพย์สินเพราะบทบัญญัติในพระราชกำหนดดังกล่าวมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ ก็คลาดเคลื่อน เพราะบทบัญญัติมาตรา ๒๕ บัญญัติคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติเท่านั้น ซึ่งได้แก่ บทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชาวไทย มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๖๕ และบางมาตราในหมวด ๘ ว่าด้วยศาลเท่านั้น แต่สิทธิและหน้าที่ของบุคคลเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องหรือหนี้สินที่คู่สัญญาได้ก่อให้เกิดขึ้นโดยสัญญาหรือนิติกรรม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหมวดดังกล่าวไม่ได้คุ้มครองไว้ ดังนั้น จึงไม่อาจนำมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาใช้บังคับกับกรณีการโอนสิทธิเรียกร้อง ตามมาตรา ๒๗ ของพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ ข้ออ้างของจำเลยทั้งสี่ตามคำร้องในข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตริ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่บัญญัติว่า

“มาตรา ๓๐ ทวิ ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตาม มาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศรายการพร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวันโดยปิดประกาศ รายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้ บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านโดยชี้แจงเหตุผลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ก่อนกำหนดวันขายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้วมิได้ยื่นคำคัดค้านการขายทรัพย์สินนั้น ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขายได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ได้รับคำคัดค้านตามวรรคสองแล้ว ให้จัดทำความเห็นพร้อมด้วยเหตุผลเสนอให้คณะกรรมการองค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่าคำคัดค้านมีเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินนั้นเสร็จสิ้น ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรก็ให้ยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและดำเนินการขายทรัพย์สินนั้นต่อไป ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายเพราะการนั้นที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐ จัตวา

มาตรา ๓๐ ตรี ในกรณีที่มีการโอนทรัพย์สินที่ได้ขายตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ทวิ แล้ว

(๑) สิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตไม่เสียไป ถึงแม้ภายหลังจะพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินนั้นมีเจ้าของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐

(๒) ห้ามมิให้ลูกหนี้หรือบุคคลใดขอหักกลบลบหนี้ที่มีอยู่กับบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการกับทรัพย์สินที่ขายนั้น

(๓) ผู้ซื้อทรัพย์สินมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามวิธีการและตามอัตราในสัญญาเดิม

ซึ่งจำเลยทั้งสี่คำร้องได้โต้แย้งว่าเป็นบทบัญญัติที่ตรขึ้นโดยขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ นั้น

ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า มาตรา ๒๕ ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่มุ่งหมายจะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ว่าการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้และอยู่ในความคุ้มครองของมาตรา ๒๕ ดังกล่าวได้แก่สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติต่างๆ ดังที่บัญญัติไว้ในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ตั้งแต่มาตรา ๓๐ ถึงมาตรา ๖๕ และบทบัญญัติบางมาตราในหมวด ๔ ว่าด้วยศาลเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในคดีอาญา เช่น มาตรา ๒๓๗ ถึงมาตรา ๒๔๗ เท่านั้น

ส่วนมาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตริ เป็นบทบัญญัติในพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่บัญญัติรายละเอียดเกี่ยวกับการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ และคุ้มครองสิทธิของผู้ถือหุ้นทรัพย์สินโดยสุจริตตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในบทมาตราดังกล่าว ซึ่งไม่มีบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตราได้รับรองและคุ้มครองไว้ ดังนั้น ที่จำเลยตามคำร้องทั้งสองอ้างว่า บทบัญญัติมาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตริ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ จึงไม่มีเหตุผลในรัฐธรรมนูญสนับสนุนจึงรับฟังไม่ได้เช่นเดียวกัน

วินิจฉัยให้ยกคำร้องของผู้ร้องทั้งสอง

นายปรีชา เฉลิมวณิชย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ